

23 Σεπτεμβρίου, Εγκώμιο στην σύλληψη του Άγιου Ιωάννου του Προδρόμου – Άγιου Σωφρονίου Ιεροσωλύμων

A.

Ας μιλήσουμε για τη θαυμαστή σύλληψη του Τιμίου Προδρόμου, αφού θα μπορούσε να είναι αυτή η αρχή της όλης διηγήσεως και να βάλει σε σειρά όσα πρόκειται πανηγυρικά να αναφέρουμε, έτσι όπως θα ευδοκήσει να μας χαρίσει τη δύναμη του λόγου αυτός που σήμερα εγκωμιάζεται. Αλλά δεν θα ήταν ασύμφορο να αρχίσουμε την ομιλία μας από γεγονότα που προηγούνται. Έτσι θα δείχναμε ότι και πριν από τη σύλληψή του, αυτός φανερώθηκε πως θα γίνει μέγας και τρανός και πως θα υπηρετήσει την προσδοκία των ανθρώπων για πολύ πιο μεγάλες και σωτήριες υποθέσεις, εφόσον δεν θα έμενε άσχετος από τις συνέπειες που είχε για όλο το ανθρώπινο γένος η πτώση των πρωτοπλάστων.

Εξαιτίας αυτής της πτώσεως, είχαμε φτάσει στο σημείο να ζούμε πάνω στη γη με αθλιότητα και να καταλήγουμε στη φθορά, σαν γενικοί κληρονόμοι της αποφάσεως του Θεού που είπε: «Χώμα είσαι και στο χώμα θα ξαναγυρίσεις» (Γεν. 3, 19). Αυτό ήταν η φυσική κατάληξή μας, σαν καταδίκη της παρακοής μας. Αλλά αυτή η αθλιότητα της ζωής των ανθρώπων

δεν ήταν η μοναδική. Την ακολουθούσε και η αποστασία από το Θεό. Γιατί οι άνθρωποι λησμονήσαμε τον Κύριο και δημιουργό του σύμπαντος Θεό και λατρεύαμε πολλές φορές άλλους ανθρώπους, που καθόλου δεν μας ξεπερνούσαν στην αμαρτία και στην αθλιότητα. Άλλες φορές πάλι είχαμε για θεούς αντικείμενα και είδωλα που τα κατασκευάζαμε με τα ίδια μας τα χέρια. Από εκεί φτάσαμε να δουλεύουμε στα πάθη της ατιμίας, αφού προσφέραμε την τιμή και τη λατρεία που αρμοζε μόνο στο Θεό, στα άτιμα είδωλα και στους δαίμονες.

Τέτοια κατάπτωση και τέτοια διαστροφή είχαμε πάθει, που δεν μπορούσε να υπάρξει μεγαλύτερη απ' αυτή και που είχε ανάγκη να δεχτεί θεραπεία τόσο δυνατή και τόσο μεγάλη, ανάλογη με το μέγεθός της. Και η μοναδική θεραπεία γι' αυτήν την αρρώστια ήταν να μοιάσει ο κτίστης και δημιουργός Θεός με τα κτίσματά Του. Να γίνει δηλαδή ο Θεός άνθρωπος, όμοιος με μας, παίρνοντας ανθρώπινο σώμα και ανθρώπινη ψυχή. Έτσι πήρε, ως γνήσιος άνθρωπος, όλα τα ιδιώματα της ανθρώπινης φύσεως, που είναι απαλλαγμένα από την αμαρτία. Ανέλαβε δηλαδή, όλα τα αδιάβλητα πάθη του ανθρώπου. Στο πρόσωπό Του ενώθηκαν τέλεια και πραγματικά η θεία και η ανθρώπινη φύση και με την ένωση αυτή στάθηκε δυνατό να διασωθεί ο άνθρωπος, που κρατιόταν και κρατιέται με τη θέλησή του αιχμάλωτος στα αμαρτωλά πάθη. Έτσι δόθηκε η δυνατότητα κάθε

άνθρωπος να αναγεννιέται μέσα στο Χριστό και να μπορεί να αποκτήσει την αιώνια μακαριότητα, για την οποία τον προόρισε ο Θεός από τότε που τον δημιούργησε [...]

Αυτή τη μακαριότητα υποσχέθηκε ο Θεός να τη δώσει στον άνθρωπο. Ανάμεσα σε τέτοιους ανθρώπους διακρινόταν και ο πρεσβύτες και ιερέας Ζαχαρίας, που τα χρόνια του είχαν περάσει και μαζί με τη σωματική παρακμή είχαν φέρει και το θάνατο πιο κοντά του. Αυτός προσευχόταν στο Θεό συχνά και επίμονα – γιατί η γλώσσα του δεν είχε δεθεί – να μη στερηθεί ένα τέτοιο θέαμα, που όλοι το περίμεναν, ούτε να βρει το θάνατο, που ήταν τόσο κοντά στην πόρτα του, πριν να δει το Σωτήρα του Κόσμου. Αυτήν την προσευχή πάντοτε την έκανε ο άγιος αυτός γέροντας στο Θεό, παρακαλώντας τον, τόσο να κάνει, ώστε το φως της σωτηρίας να λάμψει γρήγορα, όσο και να του επιτρέψει του ίδιου να δει την ανατολή αυτού του φωτός.

Και για να μην τον αρπάξει ο θάνατος αμέτοχο αυτής της θεωρίας, ακριβώς τη στιγμή που θα έφτανε το πλήρωμα του χρόνου γι' αυτήν, αυτός έκανε αδιάκοπα αυτήν την προσευχή, αλλά περισσότερο τότε που ως ιερέας πρόσφερε στο Θεό τις λατρευτικές του υπηρεσίες, σύμφωνα με το Νόμο. Τον παρακαλούσε λοιπόν η πραγματοποίηση αυτής της υποσχέσεως να γίνει γρήγορα, ώστε όσο το δυνατόν

πιο πνευματικά και πιο τέλεια, να λυτρωθούν από το βάρος της αμαρτίας όλοι εκείνοι που μοιράζονταν μαζί του την ιερωσύνη. Αυτό το έκανε κάθε φορά που στον καιρό της εφημερίας του έμπαινε στα Άγια των Αγίων να προσφέρει θυμίαμα. Εκεί που μια φορά το χρόνο έμπαινε μονάχα ο Αρχιερέας, έχοντας ραντισμένα τα χέρια του με αίμα και δηλώνοντας έτσι τόσο φανερά, με αυτήν την πράξη του, τη θυσία του Σωτήρα μας Χριστού, η οποία θα ήταν η μοναδική και πραγματική θυσία, που την πρόσφερε στο Θεό και πατέρα Του ο ίδιος και σαν Αρχιερέας και σαν θύμα, σαν αμνός που θυσιάστηκε για τη σωτηρία όλων των ανθρώπων.

Μέσα στα Άγια των Αγίων λοιπόν είχε βρεθεί ο Ζαχαρίας – γιατί ήταν άξιος και είχε τον ιερατικό βαθμό για μια τέτοια υπηρεσία. Καθώς λοιπόν βρισκόταν στο θυσιαστήριο, δέχτηκε μέσα στην επίμονη προσευχή του, την επίσκεψη ουράνιου αγγέλου. Τον είδε να στέκεται δεξιά από το θυσιαστήριο που προσφερόταν το θυμίαμα και να του μιλάει για τον ερχομό του Λόγου του Θεού στη γη, χαρίζοντάς του έτσι την πιο ουράνια και πιο ευχάριστη αγγελία.

Ο Άγγελος που έφερε αυτά τα σπουδαία μηνύματα ήταν ο αρχάγγελος Γαβριήλ. Αυτός και μόνο με το όνομά του φανερώνει τη σημασία που είχαν τα μηνύματα που έφερνε. Γιατί αυτός ήρθε στο

θυσιαστήριο να αναγγείλει θαυμαστά γεγονότα, που θα γίνονταν πριν από την ενανθρώπιση του Θεού, για την οποία και ο ιερέας Ζαχαρίας τόσο επίμονα παρακαλούσε. Αυτόν το Ζαχαρία τον είδε ο άγγελος του Θεού να συγκλονίζεται από το όραμα της παρουσίας του και κατάλαβε ότι όσο πιο πολύ φοβόταν, τόσο πιο πολύ κλονιζόταν.

Γιατί λέει το ιερό Ευαγγέλιο: «Ταράχτηκε ο Ζαχαρίας βλέποντας τον άγγελο και έπεσε πάνω του φόβος μεγάλος» (Λουκ. 1, 12). Ο τρόμος του Ζαχαρία φανέρωνε ότι έφτανε ο χρόνος που θα σταματούσε η απόλυτη ισχύς του Νόμου της Παλαιάς Διαθήκης και ότι ήρθε ο καιρός που οι άνθρωποι θα ακολουθούσαν το δρόμο του Ευαγγελίου. Διώχνει λοιπόν το φόβο από το Ζαχαρία και στη συνέχεια του δίνει τα ευχάριστα μηνύματα. Γιατί όσα του είπε δεν προκαλούσαν φόβο αλλά αφοβία και ευχαρίστηση. Τι του είπε; «Μη φοβάσαι Ζαχαρία, γιατί ο Θεός άκουσε την προσευχή σου» (Λουκ. 1, 13). Δηλαδή, δεν του φώναξε μοναχά: Τι φοβάσαι σεβάσμιε γέροντα, τί φοβάσαι τώρα που παίρνεις αυτά που ζητάς; Τι φοβάσαι τώρα που λυτρώνεσαι από το βάρος της νομικής λατρείας;

Γιατί ταράζεσαι τώρα που βλέπεις το φως μετά από τη σκιά; Γιατί μένεις κατάπληκτος τώρα που βλέπεις να εδραιώνονται στη Χάρη του Θεού όσοι κλονιζόνταν πριν; Αλλά του είπε: Είναι υπερθαύματα αυτά τα

μηνύματα που σου φέρνω, δεν εμπνέουν όμως φόβο σε όσους τα ακούνε. Έχω να σου αποκαλύψω μεγάλα μυστήρια, δεν πρέπει όμως να ταραχτείς τώρα ακριβώς που θα τα ακούσεις. Αντίθετα πρέπει να χαρείς και να ευχαριστηθείς μαζί μου, γιατί αυτά από τη φύση τους είναι πρόξενα χαράς και ευφροσύνης. Η λύτρωση των ανθρώπων βρίσκεται πια κοντά τους.

Έφτασε η ώρα να σηκωθούν οι πεσμένοι. Ο νόμος βρήκε το σκοπό του. Έχει πια ανατείλει ο καιρός της Θείας Χάριτος. Και πολύ σύντομα θα δεις -γιατί βρίσκεται κοντά στα μάτια σου – Αυτόν που είναι το κεφάλαιο όλων αυτών που σου είπα. Θα δεις το Θεό Λόγο να σαρκώνεται από την Παρθένο, να γεννιέται, όπως όλοι εμείς οι άνθρωποι και να σώζει όλο το ανθρώπινο γένος. Και δεν θα θαυμάσεις μόνο αυτά που τόσο πολύ επιθύμησες να δεις, αλλά θα ευτυχήσεις και να τα υπηρετήσεις. Για να πιστέψεις στα λόγια μου, προσθέτω – και σε παρακαλώ να πιστέψεις – ακόμη ένα αξιοθαύμαστο γεγονός και σου αποκαλύπτω ότι θα γίνουν πραγματικότητα εκείνα για τα οποία είχες χάσει την ελπίδα σου.

Ποια είναι αυτά; «Η γυναίκα σου η Ελισάβετ, θα σου γεννήσει γιό και θα τον ονομάσεις Ιωάννη. Και θα δοκιμάσεις, χαρά και αγαλλίαση και πολλοί θα χαρούν για τη γέννησή του. Αυτός θα αναδειχτεί μεγάλος ενώπιον του Κυρίου και δεν θα πιει κρασί

και οινοπνευματώδη ποτά, και θα γεμίσει από Άγιο Πνεύμα, από τον καιρό ακόμα που θα βρίσκεται στην κοιλιά της μάνας του. Και πολλούς από τους απογόνους του Ισραήλ, που έχουν απομακρυνθεί από το Θεό, θα τους επαναφέρει με τη μετάνοια στον Κύριο και Θεό τους, που έγινε για χάρη τους άνθρωπος. Και αυτός θα προπορευτεί πριν από Αυτόν με το πνεύμα και τη δύναμη του προφήτη Ηλία, για να ξαναγυρίσει στα παιδιά τις καρδιές των πατέρων τους και να ξαναφέρει στους απειθείς το φρόνημα που έχουν οι δίκαιοι. Και να ετοιμάσει όλους αυτούς που είχαν καλή προαίρεση, ώστε να δεχτούν τον Κύριο” (Λουκ, 1,13-18).

Βλέπεις πόσα και πόσο μεγάλα είναι αυτά για τα όποια αγγελικές φωνές μαρτυρούν ότι θα μπορούσε να καυχηθεί ο Ιωάννης, γιατί συνέβηκαν στη σύλληψή του και πριν ακόμη απ’ αυτήν; [...]

Η/Υ ΠΗΓΗ:

Πεμπουσία.gr: 22 Σεπτεμβρίου 2013.

B.

Γιατί πώς θα μπορούσε ποτέ να μην πειστεί στα χαρμόσινα αυτά μηνύματα ο σεβάσμιος αυτός γέροντας και ιερέας, που όχι μόνο πίστευε στο Νόμο, αλλά δίδασκε και τους άλλους – αυτός που ακόμη ανήκε σε κείνους οι οποίοι περίμεναν το Μεσσία για

να παρηγορήσει και να σώσει τον Ισραηλιτικό λαό και προσευχόταν επίμονα για τον ερχομό Του – αν δεν προτύπωνε και δεν συμβόλιζε ο ίδιος τη δυσπιστία όλων εκείνων, που στηριγμένοι στο Μωσαϊκό Νόμο, θα έμεναν έξω από τη πίστη στο Χριστό; Αφού λοιπόν είδε τον άγιο άγγελο να στέκεται πλάι στο άγιο θυσιαστήριο και από εκεί να του λέει όσα του μήνυσε, γιατί δεν δέχτηκε με απλή πίστη όσα άκουσε και γιατί δεν έδειξε μια τέτοια πίστη, όπως σε ανάλογη περίπτωση έδειξε ο Αβραάμ και η Σάρρα;

Μα και αν δεν μπορούσε να κάνει κάτι τέτοιο, οπωσδήποτε έπρεπε να δεχτεί με απλή πίστη ότι ο Θεός μπορούσε να κάνει, αν ήθελε, οποιοδήποτε αξιοθαύμαστο και υπερφυσικό έργο. Γιατί τι μπορεί να υπάρξει στον κόσμο από όλα τα όντα και τα γεγονότα, που από κάποια άποψη, δεν έχει και δεν παίρνει την υπόστασή του από την παντοδύναμη θέληση του Θεού; Αυτό με κάποιον άλλο τρόπο θαυμαστό δεν διακήρυξε και ο Ιώβ, ο θαυμάσιος αυτός άνθρωπος, όταν διδάχτηκε από το Θεό, που του μίλησε και τον βεβαίωσε μέσα από το νέφος; «Κατάλαβα ότι όλα σου είναι δυνατά και τίποτα δεν σου είναι αδύνατο» (Ιώβ 42,2).

Εάν πάλι ο Ζαχαρίας νόμιζε ότι η φωνή που του μιλούσε ήταν εχθρική και ενάντια προς το Θεό, δεν υπήρχε λόγος να ζητήσει διαβεβαίωση και

επεξηγήσεις και να πει: «Πώς θα πειστώ γι' αυτό»; Ήξερε πολύ καλά ότι ο διάβολος είναι ψεύτης από τη φύση του και δεν ξέρει ποτέ να λέει την αλήθεια. Αφού λοιπόν θα ήταν ψεύτικα τα πρώτα λόγια του και θα ήταν απατηλή η εμφάνισή του, δεν θα είχε καμιά δυσκολία να πει ψέματα και στη συνέχεια.

Έτσι θα κατόρθωνε να αποπλανήσει και να παρασύρει σε μεγαλύτερα ψέματα και σε φρικτότερες απάτες αυτόν που θα τον είχε ξεγελάσει με τα πρώτα του ψέματα. Αλλά δεν ήταν τόσο άμυαλος ο Ζαχαρίας, αυτός που θα γινόταν πατέρας του μεγάλου Ιωάννη. Αλίμονο! Ποτέ δεν θα μπορούσε από άμυαλο πατέρα να γεννηθεί αυτός ο τόσο γλυκός καρπός, ο Ιωάννης, ο οποίος τρεφόταν με μέλι, θέλοντας να σημάνει ότι γι' αυτούς που αγαπούν την ανώτερη και πνευματική ζωή, είναι πολύ ευχάριστος και γλυκός όποιος τους προσκαλεί και τους προτρέπει να τον μιμηθούν στη δική του ζωή, που την τρέφει και τη γλυκαίνει ο Θεός.

Όπως νομίζω λοιπόν και όπως είπα, ο σεβάσμιος γέροντας Ζαχαρίας έπεσε σε έκσταση, όπως άλλοτε ο Ισαάκ, για να προτυπώσει έτσι την κατάργηση του Νόμου, με τον ερχομό του Χριστού και τη δυσκολία να δεχτούν το Χριστό όσοι τυφλά μένουν στα διατάγματα του Νόμου. Ακόμα γιατί έπρεπε να προαναγγείλει και να φανερώσει ότι τα έθνη θα δεχτούν τη βροντερή φωνή του Ευαγγελίου, που θα

ακουστεί σε όλα τα πέρατα της γης και θα φέρει τη Χάρη του Θεού στους ανθρώπους.

Ο μεγάλος λοιπόν αυτός ιερέας μέσα βαθιά στη ψυχή του δυσπίστησε μυστικά και πιο μυστικά χάνει τη φωνή του, για να φανερώσει με τον τρόπο αυτό πόσο παράλογη θα είναι η δυσπιστία των Ιουδαίων. Και μπορούμε να πούμε ότι ο Ιωάννης, ο Πρόδρομος του Θεού Λόγου, γεννιέται από το Ζαχαρία και είναι κληρονόμος των αρετών του πατέρα του. Αυτό φανερώνεται και από εκείνα τα θεϊκά λόγια, που αργότερα είπε ο ίδιος ο Χριστός, δηλαδή ότι «κάθε δέντρο γνωρίζεται από τον καρπό του, γιατί δεν μπορεί ένα άχρηστο και σάπιο δέντρο να φέρει καλούς καρπούς» (Ματθ. 7, 18). Και θα μπορούσα να πω ότι όποιος δεν θελήσει να δώσει ένα τέτοιο νόημα στη δυσπιστία του σεβάσμιου γέροντα Ζαχαρία, θα αποδειχτεί ότι είναι κατά την αρετή πολύ πιο μικρός από την Ελισάβετ.

Γιατί εκείνη, αν και δεν άκουσε ποτέ τα λόγια του αγγέλου, ούτε της τα διηγήθηκε ο Ζαχαρίας – αφού έφτασε πια άφωνος στο σπίτι του – μπόρεσε να γνωρίσει την πραγματική κατάσταση της Παρθένου Μαρίας, όταν την επισκέφτηκε και συναντήθηκαν. Γι' αυτό και μόλις δέχτηκε το χαιρετισμό της, αμέσως την κήρυξε Θεοτόκο, δηλαδή πραγματική Μητέρα του Θεού, λέγοντας μεγαλόφωνα: «Ευλογημένη είσαι συ από το Θεό, περισσότερο απ' όλες τις γυναίκες.

Και ευλογημένο είναι το παιδί που φέρνεις στα σπλάχνα σου. Και για ποια αρετή ή αξία μου, έγινε σε μένα αυτή η τιμή, να 'ρθει η Μητέρα του Κυρίου στο σπίτι μου; Γιατί να, που πραγματικά, μόλις άκουσα τα λόγια του χαιρετισμού σου, σκίρτησε το βρέφος χαρούμενο μέσα στην κοιλιά μου” (Λουκ. 1,42-44). Και στη συνέχεια τη μακάρισε επάξια λέγοντας: «Και είναι μακάρια εκείνη η οποία θα δει να πραγματοποιούνται στη ζωή της όσα της φανέρωσε και της υποσχέθηκε ο Κύριος” (Λουκ. 1,45).

Έτσι, όχι μόνο με τη Χάρη του Αγίου Πνεύματος γνώρισε η Ελισάβετ ποιόν κυοφορούσε η Παρθένος Μαρία, αλλά ήταν τόσο καλά πληροφορημένη, ώστε να γνωρίζει και όλα εκείνα που είχε φανερώσει και υποσχεθεί ο Θεός σ' αυτή με τον άγγελό του. Αυτό πραγματικά θα μπορούσε να θεωρηθεί κάτι απίθανο και απίστευτο.

Ο Ζαχαρίας ετοιμάστηκε από το Θεό και στάθηκε στα χέρια του Θεού ένα τέλειο και κατάλληλο όργανο. Αυτό το φανερώνει όχι μόνο το γεγονός ότι στάλθηκε στο Ζαχαρία ο ίδιος άγγελος που αξιώθηκε να διακονήσει το μυστήριο του Ευαγγελισμού της Θεοτόκου και είχε το ιερό προνόμιο να του αναγγείλει τη γέννηση του Ιωάννη, που θα ήταν συγγενής του Κυρίου, αλλά το επιβεβαιώνουν και αυτά που ο ίδιος ο Ζαχαρίας είπε προφητικά για το

Χριστό, με την ωδή που έψαλε, όταν γεννήθηκε ο Ιωάννης. [...]

Ακόμη το πνευματικό ανάστημα του Ζαχαρία φανερώνεται απ' αυτά που ο ίδιος προφήτεψε για το παιδί του λέγοντας: «Και συ παιδί μου, θα ονομαστείς προφήτης του Υψίστου. Γιατί θα προηγηθείς πριν από τον Κύριο, για να ετοιμάσεις στις καρδιές των ανθρώπων τους δρόμους Του, για να κάνεις γνωστή στο λαό Του τη σωτηρία που θα έρθει με τη συγχώρεση των αμαρτιών τους, χάρη στο μεγάλο έλεος του Θεού μας» (Λουκ. 1,76-78). Και αυτά όλα δεν τα είπε από την καρδιά του, με τις δικές του δηλαδή δυνάμεις, αλλά γέμισε από Άγιο Πνεύμα. Αυτό είναι γραμμένο στα ιερά Ευαγγέλια που λένε γι' αυτόν: «Και ο Ζαχαρίας, ο πατέρας του, πληρώθηκε με Άγιο Πνεύμα και είπε αυτά τα προφητικά λόγια» (Λουκ. 1,67). Είναι λοιπόν φανερό πως δεν θα μπορούσε ο Ζαχαρίας να πληρωθεί με Άγιο Πνεύμα, εάν δεν ήταν αξιόπιστος και δεκτικός του Αγίου Πνεύματος. Ούτε θα γινόταν πατέρας του Ιωάννη, αν δεν ήταν άξιος για μια τέτοια τιμή.

Όλα αυτά λοιπόν, που προηγήθηκαν από τη σύλληψη του Ιωάννη, φανερώνουν ότι αυτός πραγματικά υπήρξε πιο μεγάλος από όλους τους ανθρώπους, πριν ακόμα συλληφθεί. Έτσι λοιπόν και ο ίδιος ο Ιησούς Χριστός, η Αυτοαλήθεια, έδωσε για τον Ιωάννη μια τέτοια μαρτυρία, ώστε κανένας να

μην ισχυριστεί ότι ο Ιωάννης είναι μικρότερος από κάποιον άλλο άνθρωπο, επειδή δεν θα είχε γεννηθεί από γονείς τόσο μεγάλους και επιφανείς. Αυτό ακριβώς επιδίωκε και το ιερό Ευαγγέλιο, με όσα είπαμε πιο μπροστά, έχοντας την πρόθεση να αποστομώσει κάθε έναν που θα ήθελε να αμφισβητήσει τη μοναδικότητα και το μεγαλείο του Ιωάννη. «Και ήταν και οι δυό τους δίκαιοι ενώπιον του Θεού, γιατί ζούσαν σύμφωνα με τις εντολές και τα προστάγματα του Κυρίου και τηρούσαν όλες τις εντολές Του» (Λουκ. 1,6).

Τι σημαίνει αυτό; Αυτή η ευαγγελική μαρτυρία που αναφέρεται στους γονείς του Ιωάννη, το Ζαχαρία και την Ελισάβετ, φανερώνει ότι αυτοί ζούσαν πάνω στην ακρόπολη των αρετών και γι' αυτό ξεχώριζαν ανάμεσα στους άλλους ανθρώπους για τις αρετές τους. Γιατί η ευαγγελική αυτή μαρτυρία, που δεν μεροληπτεί και δεν προσωποληπτεί, δεν τους αποκάλεσε μόνο δίκαιους, αλλά πρόσθεσε και το «ενώπιον του Κυρίου», που σημαίνει ότι αυτοί προσπαθούσαν με κάθε τρόπο να είναι και να φαίνονται δίκαιοι στο Θεό, σύμφωνα με τον ευαγγελικό νόμο. Γιατί με τα προφητικά τους χαρίσματα, πρέπει να υπολογίζουμε ότι είχαν αξιωθεί να έχουν ευαγγελικό φρόνημα και πριν από το ευαγγέλιο.

Και αφού ήταν τέτοιοι, προσπαθούσαν με το αριστερό τους χέρι να κρύβουν την ευάρεστη στο Θεό πολιτεία

τους, δηλαδή ό,τι έκανε το δεξι τους χέρι (Μαθ. 6,3). Και έτσι έφταναν με το έργο και με την πράξη τους να εφαρμόζουν το ευαγγελικό πρόσταγμα. Σ' αυτή την ευαγγελική μαρτυρία για το Ζαχαρία και την Ελισάβετ, με πολλή σαφήνεια φανερώνεται ότι αυτοί, κατά άψογο τρόπο, εφάρμοζαν όλες τις εντολές και τις διδασκαλίες του Μωσαϊκού Νόμου. Και έτσι μας δείχνουν ότι όσοι βαδίζουν σύμφωνα με το νόμο, είτε τον της Παλαιάς είτε τον της Καινής Διαθήκης, στεφανώνονται με τα βραβεία που θεσμοθετούσε η παλαιά νομοθεσία και λαμπρύνονται για τις ύψιστες αρετές, που χαρίζει το ευαγγελικό πολίτευμα.

Η/Υ ΠΗΓΗ:

Πεμπουσία.gr: 23 Σεπτεμβρίου 2013.

Γ.

Τέτοιοι έπρεπε λοιπόν να είναι και να φαίνονται αυτοί που γέννησαν τον Ιωάννη, γιατί ο Ιωάννης επρόκειτο να αναδειχτεί μεσίτης ανάμεσα στην Παλαιά και στην Καινή Διαθήκη και να γίνει φορέας πραγματικός όλων των ύψιστων αγαθών που αποκαλύπτονται μέσα και στις δυό Διαθήκες. Και βέβαια έχει ομολογηθεί ότι στο πρόσωπο του Ιωάννη βρήκε το τέλος της η Παλαιά Διαθήκη. Γιατί ο Ιωάννης βρίσκεται στο τέλος του χορού της Παλαιός Διαθήκης. Έτσι άλλωστε λέγεται από πολλούς ότι

όλοι οι προφήτες προφήτεψαν μέχρι τον Ιωάννη το Βαπτιστή. Και ακόμη ο Ιωάννης θεωρείται η αρχή της Νέας Διαθήκης – επειδή αυτός προπορεύτηκε από τον Ιησού Χριστό – που την υπέγραψε με το αίμα Του.

Πραγματικά, ο Ιωάννης προηγήθηκε από όλους τους Αποστόλους, επειδή πραγματικά είχε αποσταλεί να βαδίσει πιο μπροστά από το Χριστό και να γίνει η απαρχή όλων των αγίων που θα κήρυτταν τον ερχομό της Βασιλείας του Θεού. Γιατί αυτός είχε πρώτος διαταχτεί να εξαγγείλει τον ερχομό της Βασιλείας του Θεού, πριν από το Χριστό. Και θα μπορούσαμε να ισχυριστούμε ότι από τις ημέρες του Ιωάννη του Βαπτιστή, «η Βασιλεία των ουρανών βιάζεται και βιαστές αρπάζουν αυτή» (Ματθ. 11, 12) και ο πρώτος βιαστής της υπήρξε ο Ιωάννης, που μας φανέρωσε με το παράδειγμά του ότι όλοι μπορούμε να την κατακτήσουμε, αν συμμορφώσουμε τη ζωή μας με τις ευαγγελικές αλήθειες.

Και συλλαμβάνεται στην κοιλιά της αγίας μάνας του, που ήταν κοσμημένη με προφητικό χάρισμα, από τον ιερέα και προφήτη πατέρα του, που τον κοσμούσαν και χίλιες δυο άλλες λαμπρές αρετές και ιδιαίτερα το φιλόθεο φρόνημά του. Ποιος; Ο Ιωάννης που μόνος από τους ανθρώπους αξιώθηκε να προφητέψει, όντας ακόμα στην κοιλιά της μάνας του. Αυτός αξιώθηκε να αναγνωρίσει το Δεσπότη Χριστό,

που βρισκόταν μέσα στην κοιλιά της Παρθένου και έτσι να γίνει ο μόνος από τους ανθρώπους που, ενώ βρισκόταν στην κοιλιά της μάνας του, κυοφόρησε ο ίδιος το Άγιο Πνεύμα. Μας έδωσε έτσι τη θαυμαστή πραγματικότητα ενός βρέφους που έφερε κυοφορούμενο. Ήταν κυοφορούμενος στη σείρα μάνα του και κυοφορούσε τη Χάρη του Αγίου Πνεύματος.

Κυοφόρησε ο ίδιος την προφητεία και πριν να κυοφορηθεί και να γεννηθεί, γέννησε χάρισμα πνευματικό. Γιατί πραγματικά, όπως λέει ο προφήτης του Θεού Ησαΐας (Ησ. 26, 17-18), οι προφύτες δέχονται το προφητικό μήνυμα και το κρατούν μέσα τους με ωδίνη. Και όταν μετά έρθει ο καιρός να διακονήσουν το Άγιο Πνεύμα, φανερώνουν στους ανθρώπους το νόημα του προφητικού μηνύματος, που το κρατούσαν μέσα τους μυστικό, σαν να φέρνουν παιδί στον κόσμο. Αυτή όμως την καθιερωμένη προφητική διαδικασία, ο Ιωάννης την ακολούθησε μετά την παράδοση σύλληψή του. Όπως είπαμε, είχε συλληφθεί στην άγονη μήτρα της γριάς μάνας του, όπου είχε σπαρεί από το γέρο πατέρα του.

Και από τότε ησύχαζε αναγκαστικά μέχρι τη συνάντηση της Παρθένου με τη μητέρα του, μια και αυτό του ζητούσε η μητρική στοργή και ασφάλεια. Εκείνος όμως δεν ήθελε να κρατάει τη Χάρη του Αγίου Πνεύματος, που είχε μέσα του, αδρανή, γιατί

είναι βέβαιο, όπως μας τό 'χει μαρτυρήσει και ο άγγελος, ότι ήταν γεμάτος από το Άγιο Πνεύμα, όντας ακόμη μέσα στην κοιλιά της μάνας του. Γι' αυτό και όταν είχαν περάσει οι πέντε μήνες της κυοφορίας του, η μάνα του εξακολουθούσε να κρύβει τον εαυτό της από τα μάτια των ανθρώπων και να μη θέλει να φανερώσει ότι θα γίνει μητέρα. Οι πέντε αυτοί μήνες έχουν μια αντιστοιχία στα πέντε αισθητήρια του ανθρώπου, από τα οποία προσπαθούσε να ξεφύγει και η Ελισάβετ, όταν μαζί με τον εαυτό της, προσπαθούσε να κρύψει και τον προφήτη που κρατούσε μέσα της, αν και βιαζόταν εκείνος να φανερωθεί.

Έφτασε λοιπόν και ο έκτος μήνας και παρουσιάστηκε η Παρθένος να φέρει στην κοιλιά της κυοφορούμενο το Δημιουργό όλης της κτίσεως. Γιατί αυτή συνέλαβε στον έκτο μήνα της κυοφορίας τις Ελισάβετ Αυτόν που δημιούργησε όλο τον άλλο κόσμο σε έξι ημέρες και ιδιαίτερα τον άνθρωπο την έκτη ημέρα. Αυτόν που αναγέννησε τον άνθρωπο με το σταυρό Του, όταν εκείνος είχε πια εξαχρειωθεί από τις αμαρτίες του. Τότε πια ο Ιωάννης δεν κρατήθηκε μέσα στην ησυχία του. Ούτε δέχτηκε να σιωπήσει, αυτός που ήταν η φωνή του Λόγου, μπροστά στον παρόντα Λόγο. Έτσι και πριν από την ώρα του έγινε προάγγελος του ερχομού του Χριστού, γιατί δεν στάθηκε ικανό να τον εμποδίσει τίποτα, ούτε και το γεγονός ότι δεν μπορούσε να

χρησιμοποιήσει τη γλώσσα του, σαν κυοφορούμενο βρέφος.

Με τα σκιρτήματά του φώναζε και διαλαλούσε ότι τώρα βρίσκεται μπροστά Του Αυτός που θα μας ελευθερώσει από τα δεσμά τις αμαρτίας. Έτσι, χαρίζοντας σε μας σκιρτήματα αγαλλιάσεως για την αποδέσμευσή μας από τα δεσμά της αμαρτίας, χαιρόταν και αγαλλιούσε και εκείνος, με τη Χάρη του Αγίου Πνεύματος και κήρυττε ότι έφτασε Αυτός που θα αφαιρέσει κάθε δάκρυ από τα πρόσωπά μας και θα χαρίσει σταθερή ειρήνη και αγαλλίαση σ' όλο τον κόσμο. Άπλωνε ενδεικτικά το δάκτυλό του και φανέρωνε τον Αμνό του Θεού, που θα σφαιγιαστεί για μας τα αγριοκάτσικα, για τις αμαρτίες όλων μας και θα σηκώσει στους ώμους Του την ένοχή για τις αμαρτίες όλου του κόσμου.

Άπλωσε και τα δυο του χέρια και μ' αυτό τον τρόπο κήρυξε, πριν από την ώρα του, το τρόπαιο του Σταυρού. Το τρόπαιο που ήρθε να στήσει ενάντια στους δαίμονες Αυτός που τώρα βρίσκεται μέσα στην κοιλιά της Παρθένου. Στάθηκε ο Ιωάννης όρθιος μέσα στην κοιλιά της μάνας του και με τη στάση του αυτή κελαηδούσε μυστικά την εξανάσταση όλων των ανθρώπων από τον Άδη. Την εξανάσταση που χάρισε με το να κρυφτεί τότε στον τάφο Αυτός που τώρα κρύβεται μέσα στην άσπορο μήτρα της μάνας του. Και σαν να μάλωνε ο Ιωάννης με τη μάνα του της

έλεγε πως, ενώ εκείνος θέλει όλα αυτά να τα κηρύξει, εκείνη θα φανεί ότι τον εμποδίζει με τα φυσικά δεσμά της μήτρας και τον κρατά, παρά τη θέλησή του, δέσμιο, έκτος αν συμφωνήσει να του δανείσει αμέσως τη φωνή της και η ίδια πλέον να διακηρύξει όλα αυτά προς την Αγία και Μακαρία Παρθένο.

«Ευλογημένος είναι ο καρπός της κοιλιάς σου. Και πώς ήταν να έρθει η μητέρα του Κυρίου μου σε μένα»; Αυτό το κήρυγμα είναι του Ιωάννη, έστω και αν έχει διακηρυχτεί από το στόμα της Ελισάβετ. Γιατί μέσα σ' αυτό το κήρυγμα ήταν η ίδια και απaráλλακτη εκείνη συγγενική φωνή που μίλησε στο Χριστό, όταν Εκείνος ήρθε στον ποταμό Ιορδάνη, όπου ο Ιωάννης βάπτιζε τους ανθρώπους, για να βαπτιστεί από αυτόν και ο Ίδιος. Μ' αυτή τη φωνή φώναζε τότε ο Ιωάννης στο Χριστό, όταν τον είδε να πλησιάζει: «Εγώ έχω ανάγκη να βαπτιστώ από σένα και συ έρχεσαι σε μένα»; Είδατε λοιπόν τη συγγένεια της φωνής; Αυτός πραγματικά είναι που μίλησε τότε και που μιλάει και τώρα. Τότε μίλησε με το δικό του στόμα και τώρα μιλάει με το στόμα της μητέρας του.

Η/Υ ΠΗΓΗ:

Πεμπουσία.gr: 25 Σεπτεμβρίου 2013.

(Από το βιβλίο: «Το θεϊκό λυχνάρι, ο Τιμίος Πρόδρομος», εκδ. Ετοιμασία, Ι.Μ. Τιμίου Προδρόμου- Καρέας 1984, σ.263-353.

(αποσπάσματα)

